

kommande og for deres Hestes. Men det bliver jo rigtig nok noget, der er fælles for alle Vælgere i denne Kres. Men Sognene Vester- og Øster-Hæsling og Ulsted, de skulle føre ikke saa lidt længere end før og føre ad daarligere Veje ind i et ganske andet Amt, og et Sted hen, hvor de ikke have det mindste Spor af Grinde, og hvor de ikke en Gang kunne saa Husly om Vinterdage. Dette lader jeg nu endda gaa. Men saa er der Byen Hals. Som det ærede Ting ved, er det en fattig Kommune med et Par Tusind Indbyggere og meget saa Gaardmænd. Med Undtagelse af en enkelt Gaard ere de øvrige meget smaa, og der er saaledes kun saa Besordringer paa Stedet. De fleste Indbyggere ere Fiskere, Daglejere, Smaaahaandværkere, Bestillingsmænd og Embedsmænd. Hidtil have de kunnet sejle til Halsborg og altsaa forholdsvis let kunnet komme til Valg, naar de ellers have interesseret sig for at komme dertil, men nu skulle de føre ikke mindre end 5 Mil, hvoraf de 2—3 er paa meget daarlig Vej, og de skulle ind i et andet Amt for at naa til Valgstedet. Det vil med andre Ord faktisk sige, at man berører dem deres Valgret, for der er ikke Tale om, at blot en Tiendedel kan komme til det fjernliggende Valgsted. Dette er et godt Eksempel paa, hvorledes man, for at opnaa en ydre Ligelighed, i Virkeligheden krænker Vælgernes Interesser i langt højere Grad, end det vilde ske, hvis man blev ved det bestaaende. Jeg er overbevist om, at vil man forhøre sig i Sundbykresen, vil man ikke finde nogen, der udtaler Duffet om at saa Kresen delt. Hvad skulde der nemlig være i Vejen for at have en Kres paa 19,000 Indbyggere i Stedet for 16,000? Det er ikke muligt at udregne, hvad Kresen skulde vinde i politisk Henseende, da den hele der boende Befolkning vistnok er saa nogenlunde af den samme politiske Farve, men derimod er det i høj Grad sandsynligt, at man ved at gennemføre Folketingets Forslag vil berøve i alt Fald 2000 og maaste 3—4000 Vælgere deres politiske Valgret. Det, det gælder om, er jo ikke den formalistiske Lighed, men at saa saa mange Kresse som muligt med en nogenlunde ligelig Fordeling, og jeg vil sige, at naar Landsstinget vil arbejde paa at gennemføre Forslaget, vil jeg meget levende ønske, at man ikke absolut vil sige, at 137 Folketingsmænd skulle vi have, paa hvilken Maade det end kan ske, men at man snarere vil tage Hensyn til, hvad der er Vælgernes berettigede Interesser, saa at man ikke saa meget gaar hen og lader den ydre formelle Lighed komme i Forgrunden. Hertil skal jeg indskrænke mig.

Det. Hansen: Jeg tilstaar, at jeg er bleven noget overrasket ved den velvillige Modtagelse, som dette Lovforslag har mødt i dette Ting. Nu have vi fra tre Sider hørt, at man finder, at man ikke alene maa bøje sig for Grundlovens Bud og gennemføre § 32, men at ogsaa de Forslag, der forelægges, og navnlig det, som den ærede Indenrigsminister har forelagt, er ganske tilfredsstillende. Jeg maa for mit Bedkommende sige, at jeg ganske vist ikke sværmer for Tanken om, at Folketinget saaledes skal forøge sit Medlemsantal til 137 og maaste om 10, 20, 30 Aar endnu yderligere, men jeg erkender ligesom den foregaaende Taler, at naar der nu i saa mange Aar er gjort saa mange vistnok velmente Forsøg paa at afhjælpe de meget strigende Ulemper, som ere til Stede, uden at der har kunnet opnaas Enighed derom, saa maa vi alle sammen vistnok sige, ligesom den meget ærede Indenrigsminister gentagne Gange har sagt i det andet Ting, at den Vej, som Grundloven anviser, har vist sig at være den eneste fremkommelige. Jeg tror for øvrigt, at da dette Lovforslag forlod det andet Ting, var man ikke ganske paa det rene med, om denne Vej virkelig var fremkommelig. Men den velvillige Modtagelse, som Lovforslaget her har mødt, giver virkelig Haab om, at den ærede Minister kan komme frem ad den Vej, som han er slaaet ind paa. Det, der altsaa nærmest er Grund til at tale om for Øjeblikket, er de Forstillinger, i store Træk i alt Fald, som ere imellem Lovforslaget, som det ligger paa bort Bort, og som det blev forelagt af den ærede Minister i det andet Ting. I Virkeligheden er det ikke selve Lovforslaget saa meget, som det er den Fortegnelse, der ledsager Lovforslaget, hvorom Meningerne kunne være delte, og der har da det ærede Medlem for København, der først havde Ordet i Dag, ment, at vi her i højere Grad, end der er gjort i Folketinget, skulde føle os bundne ved, hvad han kaldte Traditionen fra Grundloven af 1849, ved den Maade, hvor paa Balmfordelingen kom ind i Verden i 1849 og vedvarende er bleven holdt, og da navnlig Amtsgrensene og naturligvis ogsaa

Rettelser.

Sp. 1262, Lin. 22 f. n.: „Det vil det ærede Medlem erkende, som selv“, læs: „Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at jeg selv“.

Sp. 1263, Lin. 26 og 27 f. o.: „1740“, læs: „1743“.